

Rechtbank van Oslo 17 augustus 2015 in het proces tegen de dader:

"CONCLUSIE

1. AA, geboren op xx.xx.1996, is veroordeeld voor:

- een overtreding van het wetboek van strafrecht § 228, eerste en tweede alinea, eerste strafalternatief,
- twee overtredingen van het wetboek van strafrecht § 127, eerste alinea, eerste strafalternatief,
- twee overtredingen van het wetboek van strafrecht § 128, en
- een overtreding van het wetboek van strafrecht § 350, eerste alinea

tot gevangenisstraf van 6 – zes – maanden, cfr. het wetboek van strafrecht, § 62 en § 63, tweede alinea.

2. AA wordt veroordeeld tot betaling aan Sporveien T-bane AS van een bedrag van 573 NOK binnen 2 – twee – weken na de bekendmaking van het vonnis.

3. AA is veroordeeld tot betaling aan Clemens Saers van een bedrag van 30.000 NOK binnen 2 - twee weken na de bekendmaking van het vonnis.

4. AA wordt veroordeeld tot betaling aan Clemens Saers van 18.170 NOK voor schadeloosstelling binnen 2 - twee weken na de bekendmaking van het vonnis.

5. AA wordt binnen 2 - twee - weken na de bekendmaking van het vonnis veroordeeld tot betaling aan Clemens Saers voor schadeloosstelling, van 104 270 kronen.

6. In de juridische kosten voor de rechtbank betaalt AA NOK 5.000. "

Het vonnis is in zijn geheel openbaar en te lezen op lovdata.no

AA ging tegen de uitspraak in beroep bij het hof van beroep, waar de gevangenisstraf werd teruggebracht tot twee maanden. Reden: de traagheid van de politie bij het onderzoek van de zaak.

AA heeft nooit toegegeven dat hij mij heeft aangevallen.

Tot op heden heeft AA niet betaald voor eerherstel noch schadeloosstelling.

Rechtbank van Oslo 13 april 2018: Clemens Saers stelt overheid verantwoordelijk voor veiligheid werknemers

De rechtbank heeft de algemene indruk dat de overheid veel meer oog heeft voor de belangen van de studenten, zowel materieel als processueel, dan voor de veiligheid van de werknemers. Het lijkt erop dat de schoolleiding zich voldoende bewust was van de gevaren die de leerling met zich mee bracht, maar dat ze desalniettemin niet tussenbeide kwam uit angst, om erger te voorkomen, door mogelijkerwijze ruzies uit te lokken en boze leerlingen te provoceren.

De rechtbank wijkt niet terug om het optreden van de rector of de anderen als 'zeer laakbaar' te karakteriseren, gezien o.a. de restrictieve lijn en de praktijk van de

Dienst Onderwijs, uitgaande van het feit dat de leerling primair agressief en bedreigend heeft gehandeld, zonder dat de bedreigingen serieus genomen werden. Het is moeilijk te zeggen of een eerder verzoek tot verwijdering van de leerling zou worden afgewezen. De rechtbank vindt dat er geen reden is om verder in te gaan op de vraag of de praktijk van het Onderwijsbureau als nalatig bestempeld kan worden.

Het lijkt er trouwens ook op dat de mogelijkheid van verwijdering voor de rest van het schooljaar enigszins versoepeld is in vergelijking met de praktijk in 2014, vgl. de brief van het ministerie van Onderwijs van 5 februari 2017 aan de gemeente Oslo, met de titel «Antwoord op de regels voor verwijdering, uitwisseling van informatie enz. " Alternatieve oplossingen voor een dergelijke verwijdering moeten echter nog steeds de hoofdregel zijn, gezien de zeer ernstige reactie op een dergelijke verwijdering, vgl. de laatste alinea op pagina 2 van de brief.

Overigens is er volgens de rechtbank geen bewijs dat financiën of reputatieoverwegingen een rol hebben gespeeld bij de beslissingen die de school getroffen heeft in deze zaak.

Met betrekking tot de vraag of het nalatig was dat de school niet overwoog om in het nieuwe jaar opnieuw ordebewakers in te schakelen, aangezien de ontwikkeling van de student de verkeerde kant op leek te gaan, is de rechtbank van oordeel dat dit verzuim ook niet als grove nalatigheid kan worden beschouwd, zolang er geen episodes van geweld of dreigementen van specifieke aard waren na de eerste verwijdering.

Dientengevolge wordt de gemeente Oslo vrijgesproken.

De gemeente heeft de zaak gewonnen en krijgt volgens de hoofdregel in de Geschillenwet § 20-2 derde artikel volledige vergoeding van haar proceskosten. De rechtbank heeft de uitzonderingsbepaling in de Geschillenwet § 20-2 derde artikel beoordeeld en oordeelt dat voldoende dwingende redenen zijn om Saers vrij te spreken wat aansprakelijkheid betreft. De rechtbank oordeelt dat er voor Saers een goede reden was om de zaak als dubieus te laten behandelen, zowel wat betreft de fysieke schade, als de kwestie van eerherstel. Hij is dan ook gesteund in zijn bewering dat de gemeente door de schooldirectie van OHG zich op bepaalde punten laakbaar heeft gedragen.

Als gevolg daarvan draagt elk van de partijen zijn eigen juridische kosten. "

Hof van beroep van Borgarting 2 december 2019: Clemens Saers gaat in beroep tegen de uitspraak van 13 april 2018

'Het hof heeft geconcludeerd dat er geen grove laakbaarheid heeft plaatsgevonden, noch door de rector, noch door de overige directie van OHG, noch door het Onderwijsbureau. Dit betekent dat het hof - evenals de rechtbank - tot de conclusie is gekomen dat er geen reden is tot aansprakelijkheid en dat het beroep van Saers moet worden afgewezen.

Hierna hoeft het hof niet te beslissen of het Onderwijsbureau, de rector en/of de rest van de directie van OHG, onder verantwoordelijkheid van de gemeente vallen. Niettemin merkt het hof op dat het moeilijk is in te zien is dat de organisatorische

verantwoordelijkheid die elke stad heeft, zou omlaag getrokken worden en algemeen gelden op het niveau van de rector van elke afzonderlijke school,"

....

'Het beroep wordt afgewezen. De appellant heeft de zaak gewonnen en heeft volgens de hoofdregel in de Geschillenwet § 20-2 eerste artikel recht op vergoeding van zijn proceskosten. Het hof is van mening dat er geen dwingende redenen zijn die het redelijk maken Saers vrij te stellen van aansprakelijkheid voor kosten voor het hof, zie paragraaf 20-2 derde artikel. De Geschillenwet § 20-3 is niet relevant, aangezien Saers geen duidelijke steun van het hof heeft gekregen.

Het hof kan ook de beslissing van de rechtbank over de kosten herzien, zie de Geschillenwet § 20-9, eerste artikel. De rechtbank heeft geconcludeerd dat Saers op grond van artikel 20-2, derde alinea, moet worden vrijgesteld van vergoeding van de proceskosten van de gemeente, omdat hij een goede reden had om de zaak te laten berechten. Het hof heeft hier geen bezwaar tegen en acht het redelijk dat Saers deze zaak in één gerechtsinstantie heeft gebracht.

De stad Oslo heeft een kostenoverzicht ingediend van 193.675 NOK, wat uitsluitend honoraria omvat. De claim is redelijk en noodzakelijk en wordt toegewezen, vgl. de Geschillenwet § 20-5.

De uitspraak is unaniem. '

Hooggerechtshof 17 maart 2020: Clemens Saers gaat in beroep tegen de uitspraak van 2 december 2019

De Commissie van Beroep vindt unaniem dat er onvoldoende reden is om de zaak voor te leggen aan de Hoge Raad, cf. de Geschillenwet § 30-4. Het verzoek om in hoger beroep te gaan wordt afgewezen

In juridische kosten voor het Hooggerechtshof betaalt Clemens Saers de gemeente Oslo 22.875 NOK binnen twee weken na de bekendmaking van de beslissing. "

Juni 2020: Clemens Saers naar het Europese Gerechtshof in Straatshof